

Sygn. akt V KO 70/20

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie z zażalenia **Z. J.** ,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 11 sierpnia 2020 r.
wniosku Sądu Rejonowego w K.
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu
w T.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2019 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w K. odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie o sygn. PR Ds. (...), dotyczącej:

1. przekroczenia w okresie od 2014 r. do 30 listopada 2019 r. uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez burmistrza Miasta i Gminy R. polegającego na tym, że przez cały okres swojego urzędowania jako burmistrz zadłużył miasto i gminę na kwotę 17 000000,00 zł, doprowadził bez odpowiedniej uchwały Rady Miasta do rozbiórki dwóch obiektów w postaci budynku hali sportowej i G. działając na szkodę interesu publicznego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego;

2. przekroczenia w okresie od 14 czerwca 2016 r. do 30 grudnia 2019 r. uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez sędziów Sądu Rejonowego w K. i Sądu Okręgowego w K. poprzez wadliwe rozpoznanie złożonego przeciwko Z. J. prywatnego aktu oskarżenia i przeprowadzenie przewodu sądowego bez zachowania odpowiednich procedur związanych z uchyleniem immunitetu poselskiego i narażeniu na związane z tym procesem koszty sądowe w łącznej kwocie 1903,54 zł na szkodę interesu prawnego Z. J. , tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k., wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego;
3. kierowania w nieustalonym czasie i miejscu do dnia 30 grudnia 2019 r. gróźb karalnych pod adresem Z. J. , które wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k., wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Na to postanowienie zażalenie złożył Z. J. .

Sąd Rejonowy w K. właściwy do rozpoznania sprawy z zażalenia Z. J., postanowieniem z dnia 18 czerwca 2020 r. zwrócił się do Sądu Najwyższego o jej przekazanie innemu sądowi równorzędnemu, motywując to faktem, iż sprawa będąca przedmiotem postępowania dotyczy zachowań sędziów Sądu Rejonowego w K. i Sądu Okręgowego w K. .

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Nie budzi wątpliwości, że stosowanie przepisu art. 37 k.p.k. ma wyjątkowy charakter z uwagi na możliwość odstąpienia od właściwości miejscowej sądu. Przekazanie sprawy powinno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują realne okoliczności, które mogą zagrażać, w wypadku rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, dobru wymiaru sprawiedliwości. Za takie okoliczności można uznać tego rodzaju sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie, nawet mylne, o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny (por.: postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, nr 9 -10, poz. 68 i z dnia 13 listopada 2008 r., IV KO 130/08, R-OSNKW 2008, poz. 2280).

Wystąpienie takich okoliczności sygnalizuje w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w K. , sprawa bowiem dotyczy m.in. zachowań sędziów tego Sądu oraz

Sądu Okręgowego w K. , w postaci przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków poprzez wadliwe rozpoznanie prywatnego aktu oskarżenia złożonego przeciwko Z. J. .

Taka sytuacja bezsprzecznie w odbiorze społecznym mogłaby wywołać przekonanie o możliwości braku obiektywizmu orzekających w tej sprawie sędziów Sądu Rejonowego w K. .

W związku z tym Sąd Najwyższy, w pełni podzielając argumentację sądu występującego zawartą w uzasadnieniu postanowienia, przekazał sprawę dotyczącą Z. J. Sądowi Rejonowemu w T., jako równorzędnemu Sądowi Rejonowemu w K..